



Editorial

Schimbarea la față a Domnului!

„Schimbatu-Te-ai la Față în munte, Hristoase Dumnezeule, arătând ucenicilor Tăi Slava Ta, pe cât li se putea. Strălucescă și nouă, păcătoșilor, lumina Ta cea pururea fiitoare, pentru rugăciunile Născătoare de Dumnezeu, Dătătoare de lumină, slavă Ție” (Tropar).

„În vremea aceea a luat Iisus cu Sine pe Petru și pe Iacov și pe Ioan, fratele lui, și i-a dus într-un munte înalt, de o parte. Și S-a schimbat la față înaintea lor și a strălucit fața Lui ca soarele, iar veșmintele Lui s-au făcut albe ca lumina. Și iată, Moise și Ilie s-au arătat lor, vorbind cu Dânsul” (Ev. Matei 17, 1-3).

Mântuitorul ia cu Sine doar trei dintre apostolii Săi, ca prin mărturia celor trei să se statornicească tot adevărul. Considerați cei mai iubii, din grupul celor doisprezece, deși Domnul nu a făcut deosebire între ucenicii Săi, dar pentru că fiecare dintre ei s-a ridicat la o cinstită deosebită între ceilalți, prin dragostea ce o purtau față de Domnul lor. Astfel, faptul că Ioan și Iacov au cerut să stea unul de-a dreapta și altul de-a stânga Domnului, nu era o cerere gratuită, chiar dacă era una pe care nu o înțelegeau pe deplin, ci era simțământul pe care îl aveau ei față de Mântuitorul Hristos, provenit din faptele, ascultarea și dragostea lor. De aceea au și răspuns că «putem să bem acest pahar» (Mt. 20, 22), pe care Domnul avea să-L bea și să se boteze și ei cu Botezul primit de El. Acest comportament zelos al lui Iacov, a atras ura iudeilor așa încât Irod a considerat o mare favoare făcută iudeilor când l-a omorât: „Și în vremea aceea, regele Irod (Agripa) a pus mâna pe unii din Biserică, ca să-i piardă. Și a ucis cu sabia pe Iacov, fratele lui Ioan. Și văzând că este pe placul iudeilor, a mai luat și pe Petru” (Fa. 12, 1-3). La fel și în cazul lui Petru care „răspunzând, l-a zis: Dacă toți se vor sminti întru Tine, eu niciodată nu mă voi sminti. Zis-a Iisus lui: Adevărat zic Ție că în noaptea aceasta, mai înainte de a cânta cocoșul, de trei ori te vei lepăda de Mine. Petru i-a zis: Și de ar fi să mor împreună cu Tine, nu mă voi lepăda de Tine” (Mt. 26, 35).

Ori Domnul nu acceptă această diferențiere între ei și le dă lecția cu spălarea picioarelor, iar lui Petru cu cântatul cocoșului, pentru a-i smeri și a nu le da voie să se considere mai presus unii față de alții, ci îi învață: „Întru aceasta vor cunoaște toți că sunteți

ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii față de alții (In. 13, 35).

Se poate pune întrebarea: de ce atunci când Domnul S-a schimbat la față, li S-a arătat în Slava pe care o avea înainte de a Se întrupa, ca Dumnezeu, în timp ce celorlalți care au rămas li S-a arătat în chipul smerit, de Om, pe care l-a luat din Sfânta Fecioară? Adică este posibil ca Hristos să se schimbe la față înaintea unora, iar înaintea altora nu? Răspunsul este că El tot timpul a avut această Slavă la care i-a făcut părtași pe cei trei Apostoli, împreună cu Moise și cu Ilie, numai că urcându-i pe munte, trebuie să înțelegem aici și un urcuș spiritual al lor așa încât i-a făcut capabili să vadă, atât cât au putut, slava Lui.

Deci Dumnezeu are o legătură individuală cu fiecare dintre noi, ca făpturi înzestrate cu rațiune, legătură care diferă în funcție de progresul sau regresul spiritual al fiecăruia. Înțelegând aceasta

fiecare putem fi martori ai Schimbării la Față a Domnului. Astfel în Sfintele Evanghelii Mântuitorul poate fi privit și după trup și după dumnezeire, desigur după posibilitatea de înțelegere a fiecăruia. Cei care nu merg în munte, pot să-l privească faptele, să-l asculte cuvintele, iar cei ce urcă muntele duhovnicesc îl văd pe Domnul, schimbat la Față, strălucind ca Soare al Dreptății, ei devenind fii luminii și ai zilei, întrucât au lepădat lucrurile în-tunericului.

Schimbarea la față a Domnului sau arătarea slavei Sale către Apostoli se face spre a-i mângâia atunci când vor fi martori ai Pătimirilor, ridicându-i la o înțelegere mai înaltă a Crucii. Apostolul Petru uitând de cele pământești și de sine, plin fiind de bucurie la vederea celor dina-intea sa, își dorea să rămână permanent în acea stare spre a se împărtăși de Slava dumnezeiască pe care a văzut-o, însă Domnul nu-i răspunde deoarece lumea va fi mântuită doar prin moartea Sa. Petru nu știa ce spune, pentru că înainte de Pătimirea, Moartea și Învierea Domnului, prin care a

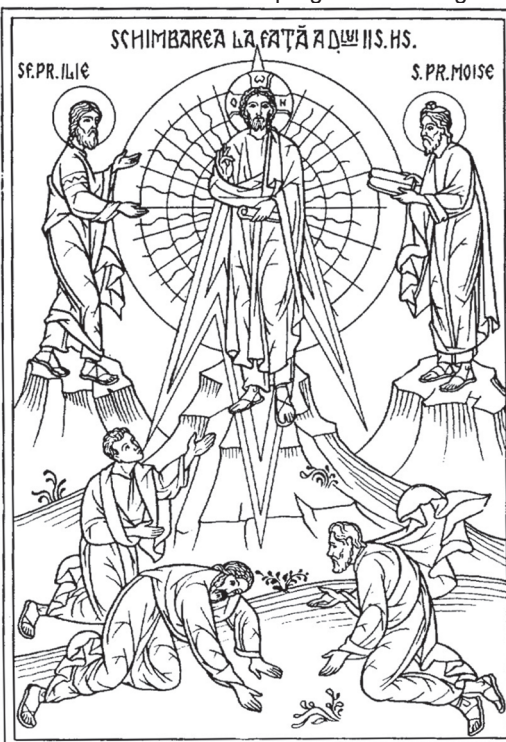
fost biruită stricăciunea și moartea, nu era posibil nimănui să fie alături de Domnul în corturile cerești ale Slavei celei veșnice, în care putem intra doar după Învierea și Înălțarea Domnului la cer.

Norul luminos arată că Dumnezeu a voit să-i arate lui Petru, care voia să facă trei colibe, că Însuși Duhul Sfânt este cortul dumnezeiesc care umbrește, ocrotește și luminează pe cei dreți, care ascultă de Domnul, Modelul învierii viitoare.

„Vorbind el încă, iată un nor luminos i-a umbrat pe ei, și iată glas din nor zicând: «Acesta este Fiul Meu Cel iubit, în Care am binevoit; pe Acesta ascultați-L»”; cuvintele lui Dumnezeu Tatăl au puterea să facă deosebirea între cei care s-au arătat în munte, lămurind cine este Cel ce trebuie ascultat. Hristos, Fiul Cel iubit trebuie să fie ascultat, pentru că El este Cel vestit de Moise și Ilie, sosind astfel vremea să se treacă de la prefigurări și simboluri vechi-testamentare la realitatea lucrurilor.

A trebuit ca Domnul să se atingă de Ucenici, dându-le din nou putere trupurilor lor să se ridice, pentru că, din cauza stării omu-

(continuare în pagina 2)



Cuprins

Vindecarea lunaticului	p. 2
Poezie creștină	p. 3
Pilda datornicului nemilostiv	p. 5
File de Sinaxar	p. 6
Tânărul bogat	p. 7
Tăierea capului Sf. Ioan Botezătorul	p. 9
Traduceri	p. 10

Schimbarea la față a Domnului!

(urmare din pagina 1)

Iui adâncit în păcat, ei nu au putut să suporte strălucirea Sa. Acesta este motivul pentru care au căzut la pământ. Însă, după atingerea de către Cuvântul, Care zice: „Sculați-vă și nu vă temeți”, alungându-le neputința și teama, ei au putut să se ridice și să-L vadă pe Domnul.

Schimbarea la față reprezintă o confirmare a realității Împărăției lui Dumnezeu. În înțelepciunea Sa dumnezeiască, Domnul nostru Iisus Hristos nu a vrut să descopere oamenilor această taină dumnezeiască mai înainte de a săvârși toată lucrarea Sa mântuitoare prin Cruce și Înviere, ca nu cumva oamenii să nu înțeleagă frumusețea dumnezeiască ce li se

descoperă, și să rămână indiferenți, sau chiar mai rău, să li se transforme această vedere în pricină de păcat, din cauza necredinței lor. Căci cu cât erau mai mari și uimitoare lucrurile care se spuneau despre El, cu atât le era mai greu oamenilor să le priceapă. Apoi Domnul le-a adus aminte din nou ucenicilor de Pătimirile ce avea să le primească, poruncindu-le să nu spună nimănui „până când Fiul Omului Se va scula din morți”, pentru ca, după Învierea Sa prin care Și-a arătat dumnezeirea, să nu mai existe vreo îndoială cu privire la adevărul acestui eveniment.

Pr. Prof. Gheorghe Ionașcu

(predică la 6 august, Sf. Ev. Matei 17, 1-9)

Sursă foto: Sf. Evanghelie

Vindecarea lunaticului

În Duminica a X-a după Pogorârea Sfântului Duh, este rânduită ca pericopă evanghelică la Sfânta Liturghie, Vindecarea lunaticului, pericopă din Evanghelia după **Matei (XVII, 15-21)**. Această întâmplare se mai găsește relatată și la evangheliștii **Marcu (IX 14-29)** și **Luca (IX 37-42)**.

Evanghelia din această duminică mărturisește despre un tată care își iubea fiul bolnav. Copilul său se îmbolnăvise de mic de o boală numită a lunaticilor, ce era asemănată cu demonizarea. Demonizarea presupunea intrarea unui demon în ființa unui om căutând să o distrugă atât moral, cât și material. Prin demonizare omul nu mai era conștient de faptele pe care le făcea deoarece era stăpânit de acest demon. Lunaticul acesta cădea în foc, adică în focul mâniei și al poftelor și în apă, adică în valurile vieții celei cu multe griji. Cel care suferea de această boală pătimea foarte mult, dar pe lângă acesta aveau de suferit și cei care erau în jurul său.

Tatăl copilului, îndurerat fiind și văzându-L pe Mântuitorul l-a rugat stăruitor să îi vindece fiul. Vedem că acest copil este vindecat de Iisus nu la cererea sa personală, întrucât nu mai era în stare să ceară ajutor pentru sine, ci tatăl se roagă pentru vindecarea sa. Vedem cât de importantă și folositoare este rugăciunea altora pentru noi atunci când nu ne putem ruga sau nu știm cum trebuie să ne rugăm pentru noi înșine.

Fondator: Prof. Mihai-Ionuț Coană

Telefon: 0770/271.435 E-mail: mihai.coana@hotmail.com

Editor: S.C. GENERAL MEDIATECH S.R.L.

ISSN: 2734-7206; ISSN-L: 2734-7206; ISSN online: 2734-7214

Redacția:

- Prof. Mihai-Ionuț Coană
- Pr. Marius-Olivian Tănăsie
- Pr. Prof. Gheorghe Ionașcu
- Pr. Prof. Anghel-Nicolae Păunescu
- Prof. Ionuț-Cătălin I. Popescu
- Dumitra Groza – corectură
- Monica și Radu Buțu
- Mihai Șomănescu
- Tiberiu Grigoriu – DTP

Redacția are dreptul luării deciziei de publicare și stabilirii datei și formei de apariție, integrale sau parțiale, după caz, a materialelor primite spre publicare.

Responsabilitatea pentru textele publicate revine în exclusivitate autorilor.

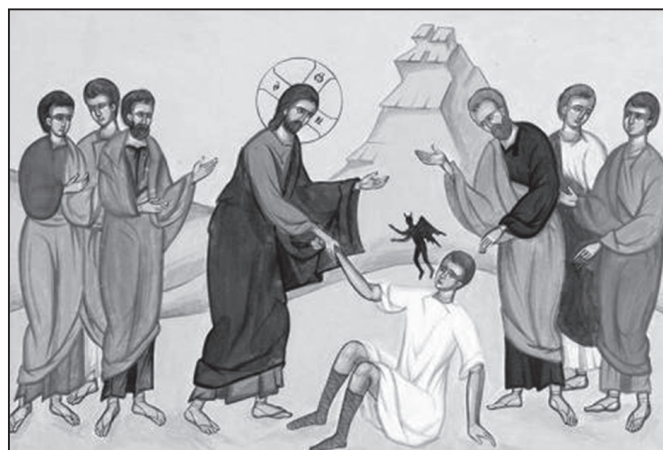
De asemenea, trebuie respectată legea dreptului de autor. (Legea 8/1996)

Revista este disponibilă și pe site-ul: www.caleaortodoxa.com

Tipar: Tipografia Universității „Constantin Brâncuși”,
telefon 0253/214.307, int. 415

Mai departe aflăm că tatăl încercase să obțină vindecarea fiului său cu ajutorul ucenicilor, dar aceștia nu au putut. Măhnindu-se, acesta aruncă vina necredinței sale asupra ucenicilor Mântuitorului, spunând că aceștia nu au putut să îi vindece copilul. Atunci, Domnul îl rușinează pe el că-i învinuiește pe ucenici zicând: „O, neam necredincios și îndărătnic, până când voi fi cu voi, până când vă voi suferi pe voi?” (Mt 17,17).

Pentru că îi iubește, Mântuitorul îi mustră pe oameni spre îndreptarea lor spirituală. Mustrarea Sa este iubire



care responsabilizează pe om, care trezește spiritual pe cel indiferent și insensibil.

Apoi Mântuitorul a poruncit demonului să iasă din copil, atunci demonul a ieșit și copilul și-a revenit în clipa aceea. Mântuitorul, fiind doctorul sufletelor și al trupurilor noastre, a făcut multe minuni de acest fel prin puterea Sa dumnezeiască.

După săvârșirea acestei minuni, Domnul Iisus Hristos a rămas împreună cu ucenicii Săi, iar ei, nedumeriți fiind l-au întrebat de ce nu au putut să-l vindece pe copil. Acesta i-a lărmurit spunând: *dacă veți avea credință cât un grăunte de muștar, veți zice muntelui acestuia: mută-te de aici dincolo și se va muta și nimic nu va fi vouă cu neputință. Dar acest neam de demoni nu iese decât numai cu rugăciune și cu post.* (Mt 17, 20-21). Prin aceasta arătând că apostolii nu se roagă îndeajuns de mult și de puternic și că nu postesc îndeajuns, mai cu seamă când este vorba de a face o minune de acest fel. Apostolii s-au temut să nu fi pierdut darul ce li s-a dat asupra diavolului. Iar Domnul, ca unora care nu erau desăvârșiți, le zice: *pentru puțina voastră credință.* Căci de-ați fi avut credință fierbinte, chiar mică de-ar fi părut,

ați fi făcut lucruri mari. Acest neam al diavolilor doar prin rugăciune și post se poate scoate. Se cuvine ca și cei care sunt îndrăciți să postească și să se roage, dar și cei care îi tămăduiesc pe ei.

Rugăciunea este mai puternică atunci când se face cu postire. Crediința fiind asemănată aici cu un grăunte de muștar, adică mică, iar dacă dobândește pământ bun, copac mare se face, întru care păsările cerului se sălășluiesc, adică gândurile care se înalță la Dumnezeu.

Rugăciunea este aceea care unește gândul nostru, sufletul nostru și inima noastră cu Dumnezeu, care este sursa vieții noastre. Postul înfrânează și educă firea noastră fizică și o face impasibilă la acțiunea energiilor diavolești. Atunci când Mântuitorul le-a atras atenția ucenicilor că acest soi de demoni poate fi înlăturat doar cu post și rugăciune, a făcut referire la rugăciunea pe care ne străduim noi dimineața și seara să o aducem lui Dumnezeu.

Sfântul Ioan Gură de Aur ne spune: *dacă postul a fost necesar în Rai, cu atât mai necesar este în afara Raiului. Dacă era de folos leacul mai înainte de rană, cu atât mai de folos este după rană. Vedem cât de important*

este postul în viața unui bun creștin. Importanța acestuia fiind susținută și de Sfântul Grigorie Palama spunând că *tot binele și frumosul se săvârșește și se făptuiește prin post*. Pentru vindecarea unui om care are o boală este mai întâi nevoie de post și rugăciune deoarece prin acestea Dumnezeu ne dă putere să dobândim alinare și ajutor să depășim boala. Însuși Mântuitorul ne spune: *toate sunt cu puțință celui ce crede* (Marcu 9,23).

Această Evanghelie ne învață că totdeauna credința trebuie cultivată, întărită și aprofundată, astfel încât credința să nu rămână o simplă convingere intelectuală, ci să devină legătura vie a omului cu Dumnezeu.

Să ne rugăm Mântuitorului Iisus Hristos „Doctorul sufletelor și al trupurilor noastre”, să ne dăruiască credință puternică, rugăciune stăruitoare și iubire milostivă, pentru a alina suferința celor bolnavi, spre slava lui Dumnezeu și bucuria acestora. Amin!

Prof. Toma-Gheorghe Rădulescu

Șc. Gimn. „Gheorghe Tătărescu” Tg. Jiu

(reflecție la Duminica a X-a după Rusalii, Sf. Ev. Matei

17, 14-23, 13 august)

Sursă foto: doxologia.ro

Poezie creștină 

Sfântul Cuvios Iosif de la Văratec (16 august)

Într-o familie credincioasă
Din Transilvania s-a născut (1750)
Și-având părinți evlavioși,
În credința ortodoxă a crescut.

Tocmai în acea perioadă
Românii din Transilvania s-au revoltat
Împotriva asupririi austriece
Și a uniției, fiindcă n-au mai suportat.

De Cuviosul Sofronie de la Cioara,
Revolta a fost condusă
Pentru păstrarea dreptei credințe,
Nu cea catolică, ce le era impusă.

Mulți români, terorizați de austrieci,
În Moldova s-au refugiat,
În ortodoxie rămânând statornici
Și credința noastră au respectat.

Și familia Cuviosului Iosif
În Moldova s-a stabilit,
Iar copilul Iosif, după o viață
Îmbunătățită a râvnit.

Mănăstirile Moldovei,
Cuviosul Iosif le-a cercetat
Și văzând viața duhovnicească
A nevoitorilor și el le-a urmat.

Din tinerețe și-a dorit
Să slujească Domnului Hristos
Și l-a găsit pe Cuviosul Paisie Velicovschi,
Cel care viețuia atât de frumos!

La Mănăstirea Dragomirna, la Secu,
La Neamț, cu smerenie l-a urmat:

Ascultarea, paza minții, înfrânarea,
Postirea și privegherea, de la el a învățat.

La recomandarea starețului Paisie,
Cuviosul Iosif a fost călugărit
Și în scurt timp, pentru credința lui,
Iosif, ieromonah a fost hirotonit.

Alături de Sfântul Paisie,
Ca ucenic, a devenit un vas ales,
Prin răbdare și umilință
Și roade bune a cules.

De lucrurile lumești a fugit
Prin tăierea voii cu înfrânare
Și Cuviosul Iosif s-a îmbrăcat
În smerenie și răbdare.

În 1779, pe Cuviosul Iosif îl aflăm
La Pocrov, îndrumător duhovnicesc,
Al Maicilor de la Schiturile Gura Carpenului
Și Durău, care, sub îndrumare, se nevoiesc.

În pădurile de lângă Schitul Sihla,
Mulți ani în post și rugăciune
Cuviosul Iosif a sihăstrit,
Umplându-se de înțelepciune.

Împreună cu Gherman și Gherasie,
În Munții Neamțului toți trei au stat,
În trei chilii din lemn și pământ,
Dintr-o poiană și neîncetat s-au rugat.

Aveau și un mic paraclis,
Unde cei trei sihaștri privegheau
În post și multă rugăciune
Și spre o viață sfântă se sileau.

Poruncile Domnului Hristos,
Cu răbdare împlineau,
Și mărirea lui Dumnezeu,
În cântece de slavă înălțau.

Hrana și-o procurau din pădure
Și se hrăneau cu ce găseau:
Ciuperci, mere, fragi, căpșuni, mure
Și câteva legume-n grădină cultivau.

Mai plantaseră și câțiva pomi,
Căci cu puțin se îndestulau,
Bătrânul cobora rar din pustie,
Că-n liniște și mai mult se rugau.

Până azi, acel loc: „Chilile lui Iosif”, „Poiana
Lui Iosif”, „Pârul lui Iosif”, numele poartă,
Că aici și-a pus amprenta Cuviosul
Și toată sfințenia lui ni se arată.

În 1785, sub aleasa povătuire
A Cuviosului Paisie, care a rânduit
Să pună bazele Mănăstirii Văratec,
Iar Cuviosul Iosif mult s-a ostenit.

Aici în liniște se retrage
Și foarte mult s-a implicat
În toate activitățile întreprinse
Și chiar practic, cu trudă, a ajutat.

Alături de muncitori a lucrat,
Supraveghindu-i totodată,
Până ce lucrările au terminat
Și mănăstirea a fost finalizată.

La zidirea sfintelor lăcașuri
Multă râvnă Sfântul Iosif avea,

Încât cu mâinile sale, piatră,
Var, nisip și apă, pe schele urca.

Iar pentru lucru, de la cei avuți
Și cu dare de mână strângea,
Cu abilitate și bună-voință
Și pe muncitori la timp îi plătea.

Ca sihastru și dascăl iscusit
Al rugăciunii lui Iisus,
Preot și duhovnic renumit,
Întru toate ostenele s-a supus.

A fost un adevărat părinte
Pentru călugări și pe toți i-a învățat,
Printr-o pilduitoare autoritate,
Iar ei mai mult l-au respectat.

Ca ucenic al Sfântului Paisie,
Iosif, un misionar al Bisericii a devenit,
Un înnoitor al vieții monahale
De la Văratec și-un duhovnic iscusit.

Și călugărițele de la Văratec,
Toate, cu smerenie l-au ascultat
Și în construirea așezărilor călugărești
Cât au putut, prin efort, l-au ajutat.

La Văratec, peste 300 de călugărițe,
O importantă obște au format,
Conduse de starețele Olimpiada
Și Nazaria, iar Cuviosul le-a îndrumat.

Părintele, mai bine de 30 de ani,
Duhovnicește le-a povățuit
Și pe toate cu înțelepciune
Pentru mântuire le-a sfătuit.

Împreună cu starețele,
El, bazele bunei rânduieli a pus,
Cu privire la slujbele bisericești,
Și la lucrul de obște mai presus:

Scrisul, cititul, lucrul de mână,
Pentru toate a insistat,
Iar rugăciunea permanentă,
Pe toți monahii a învățat.

Tuturor le-a insuflat un duh
De râvnă duhovnicească
Și de jertfă binefăcătoare,
Ca mântuirea să dobândească.

Cunoașterea temeinică a Sfintei
Scripturi, de tânăr și-a însușit
Și Scrierile Sfinților Părinți,
Foarte bine le-a stăpânit.

Manuscrisele cu conținut
Scripturistic și teologic le-a copiat
Cu răbdare, cu acuratețe
Și cu multă grijă le-a multiplicat.

Încât mulți monahi și călugărițe,
De ele se puteau folosi,

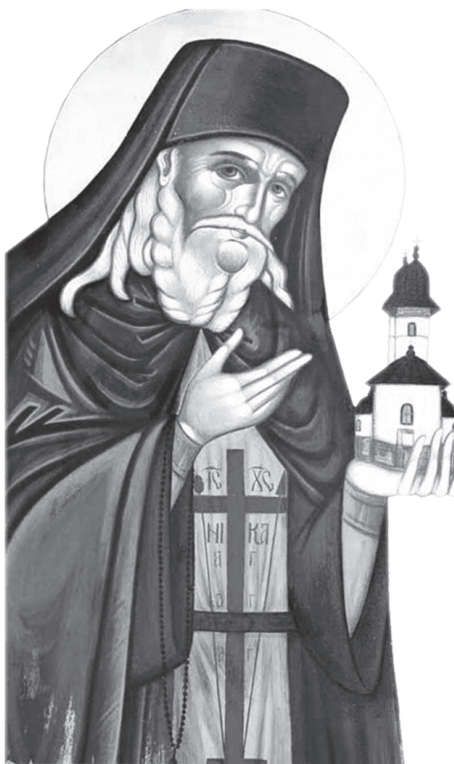
Dobândind multe cunoștințe
Necesare spre a se putea mântui.

La Văratec, a devenit ctitor
Al celor două biserici de la început,
(Din lemn (1785) și din zid (1808-1812))
Pe care cu grijă le-a întreținut.

Sub ocrotirea Maicii Domnului
Bisericele au funcționat,
Având hramul „Adormirea Maicii Domnului”,
Că Maica Sfântă le-a protejat.

Deși petrecea în obște,
Ducea o viață duhovnicească
În asceză și neîncetată rugăciune,
Ca pe mulți să mântuiască.

Pentru viața sa sfântă,
Bunul Dumnezeu l-a înzestrat
Cu darul facerii de minuni,
Și el, duhurile necurate a alungat.



Pentru rugăciunile înălțate
Înaintea Sfintei Treimi
Și ale Maicii Domnului,
Făcea adevărate minuni.

Mulți creștini erau vindecați
De bolile trupesti și sufletești,
Prin credința puternică a celor veniți
Și a rugăciunilor sale duhovnicești.

Blândețea, îndelunga răbdare,
Bunătatea și dragostea l-au făcut
Să fie iubit, ascultat și prețuit
De toți cei ce l-au cunoscut.

Zilnic veneau la el mireni
Și călugări pentru cuvânt de folos

Pe care îi ajuta și-i mângâia
În numele Domnului Hristos.

Fiind înaintevăzător,
Cuviosul Iosif doar privea
Pe cineva în față și înțelegea
De ce patimi și gânduri suferea.

De aceea, cunoscând pricina,
Cu rugăciunile sale vindeca
Pe toți cei ce veneau la el
Și pe toți îi binecuvânta.

Era cel mai cunoscut duhovnic
Și dascăl al rugăciunii
Din ținutul Neamțului
Și posesor al înțelepciunii.

O pildă de trăire intensă,
Sfântul Cuvios Iosif s-a dovedit,
O trăire a Evangheliei Mântuitorului,
Pe Care toată viața L-a iubit.

Pe 28 decembrie în anul 1828,
Sfântul Cuvios, la Ceruri a plecat
Și în pronaosul Bisericii de la Văratec
„Adormirea M. Domnului”, a fost îngropat.

Un râvnitor apărător al dreptei
Credințe, Cuviosul Iosif s-a dovedit,
Că pentru a nu se tulbura unele ucenice,
Pentru a le întări în credință, s-a străduit,

Că vorbind ele cu cei de alte credințe
Uneori s-au mai tulburat,
Necunoscând bine Sfintele Scripturi,
Prin scrierea cărților, cuviosul le-a învățat.

De la marele isihast român,
Cu multă evlavie s-a păstrat
Un Tipic al rugăciunii inimii pe care
Și ucenicii săi l-au urmat.

Îi sfătuiește pe toți monahii
Să nu înceapă o asemenea lucrare,
Destul de grea pentru un începător,
Fără sfânta binecuvântare.

Îi mai sfătuiește ca nimic
Din cele întâmpinate în viață,
Să nu îi despartă de dragostea
Lui Hristos, dându-le la toți povață.

Pentru viața sa plină de sfințenie,
Între cuvioșii români a strălucit,
(Cei din ținutul Neamțului)
Că Dumnezeu cu multe l-a dăruit.

Deși era firav la trup,
Multe nevoițe a răbdat
Cu stăruință în lucrarea sfântă
Și neîncetat el s-a rugat.

Mitropolitul Veniamin Costache
Al Moldovei, pe Cuviosul Iosif l-a prețuit,

Pentru sfințenia vieții sale
Și pentru faptele pe care le-a săvârșit.

Pe calea Ortodoxiei, prin scris,
Predici, sfaturi și mai ales prin fapte.

Avându-l mijlocitor la Bunul Dumnezeu,
Cu evlavie și recunoștință-l cinstim.

Multe vetre monahale, au fost
De Cuviosul Iosif îndrumate

Pe 16 august, an de an, mereu,
Cu multă bucurie îl prăznuim,

Dumitra Groza
(16 august 2023)
Sursă foto: doxologia.ro

Pilda datornicului nemilostiv

În scurta Lui viață pământească și în și mai scurta perioadă de activitate publică, Mântuitorul a învățat în mai multe feluri. Uneori prin cuvântări, și chiar destul de lungi, cum este, de pildă, Predica de pe munte, reținută probabil în întregime de Evanghelia după Matei, alteori sub formă de rugăciuni, cum a fost de pildă marea rugăciune din Evanghelia după Ioan (capitolul 17), în care a concentrat speranța, porunca și profeția ca toți creștinii să fie una, alteori prin mi-nuni, când voia ca cei ce-L înconjurau să tragă concluzii directe asupra puterii lui Dumnezeu și asupra puterii învățăturilor Sale. Învăța și când răspundea la întrebări ocazionale, precum: „Unde se cade să ne rugăm, în muntele acesta [Garizim] sau la Ierusalim? – și atunci îi învăța Dumnezeu și despre rugăciune sau, întrebând dacă „se cade să plătească impozite”, îi învăța cum trebuie să se poarte față de puterea lumească și față de societatea în care trăiau. În alte împrejurări îl întrebau: „Ce se cuvine să faci cu o femeie prinsă în adulter, s-o omoare cu pietre sau nu?” și atunci le vorbea despre iubire și iertare.

A mai învățat și prin parabole. Parabolele sunt scurte istorioare care ilustrează o idee și sunt foarte frecvente în metoda omiletică și pastorală a Mântuitorului. Folosirea lor era în obiceiul vremii și, mai ales, în practica Orientului. Se urmăreau ușor și se înțelegeau fără prea mari eforturi intelectuale, și nici nu necesitau o pregătire intelectuală superioară. Întotdeauna s-au bucurat de aprecierea ascultătorilor. Și noi spunem adesea parabole, și tot atunci când vrem să ilustrăm o anumită idee. O parabolă, o istorioară, cât de scurtă, reface atenția ascultătorilor și fixează de îndată ideea, oricât ar fi ea de abstractă și teoretică.

Parabolele se țin minte ușor. Și, ținându-se minte ușor, pot fi transmise cu aceeași ușurință. E mai greu să transmiți o învățătură teoretică, abstractă, un adevăr dogmatic expus în formule clasice, dar atunci când același lucru i-l spui credinciosului sub forma unei istorioare, sub forma unei parabole, el îl înțelege de îndată. Metoda Mântuitorului e un bun exemplu pentru predicatori. În Evanghelia de astăzi, Mântuitorul ne spune o astfel de parabolă, adică o istorioară inspirată din viața reală, de zi cu zi. Dacă am aduna aparte parabolele sale, ne-am da seama că avem în ele piese de mare frumusețe și de mare valoare filosofică și literară.

De altfel, același lucru se poate spune despre întreaga Biblie. Poezia Psalmilor, scriși cu multe generații înainte de Hristos – în original erau în versuri –, de cine poate fi întrecută, și nu numai în epocă? Poeme ca Iov, Cântarea Cântărilor, Estera, Proverbele și Ecclesiastul au fost lăsate exclusiv în seama religiozilor. Cultura nu s-a folosit de ele și nu și le-a însușit decât indirect. Noul Testament conține imne și poezii pe cele mai variate teme, de o inefabilă frumusețe, și alcătuite cu toate mijloacele genului. Ce poem extraordinar despre dragoste este capitolul 13 din Epistola I către Corinteni! Ce imne asupra suferinței sunt capitolele privitoare la Patimi, care reiau un celebru imn din Vechiul Testament scris de Isaia în capitolul 53 al cărții sale! Ce poem dedicat înnoirii minții și înțelepciunii e capitolul 12 din Epistola către Romani! Ce imn despre smerenia apostolatului întâlnim la I Corinteni 4, 9-16! Ce poem mai limpede, vechi de

2000 de ani, dedicat muncii, mai avem ca cel din II Tesaloniceni 3, 8-14? Și care poem încifrat din vremea noastră – a devenit și asta o modă – se poate compara cu Apocalipsa?

Vechiul Testament e plin de epopei care ar putea figura la loc de mare cinste în orice Istorie a culturii, și nu lipsesc din el nici elementele de civilizație și de Istorie a mentalităților. Din ambele Testamente, istoria literaturii ar avea extrem de multe de învățat. Epopeea Facerii, epopeea întoarcerii din Egipt, fragmente nenumărate din Profeți, toate la un loc ar putea constitui, dincolo de ceea ce înseamnă ele pentru două religii, și, în creștinism, pentru mai mult de 1000 de confesiuni, un mare capitol din istoria culturii omenesci, alcătuit din creații originale, pline nu numai de idei, fapte, viziuni profetice, ci și de mari frumuseți de stil. Ar descoperi marelui public creații ale geniului omenesc datorate unor oameni inspirați incontestabili, pe lângă care marile public, interesat de altfel de problemele culturii, trece cu o neînțeleasă indiferență.

Evanghelia de azi ne amintește de una din parabolele lui Iisus. Se afla undeva în nord, în Galileea, în patria Lui, cum spun adesea evangheliștii, pentru că acolo e și Nazaretul în care Se născuse, și Capernaumul în care Se stabilise mai târziu. Era împreună cu ucenicii. Vorba îl adusesese să dezbătă tema impozitelor, pentru că a venit un percepător care l-a cerut chiar Lui să-și plătească impozitul anual pentru templu. Atunci s-a întâmplat minunea când Mântuitorul l-a trimis pe Petru să arunce undița în Marea Galileii, spunându-i: Nu s-ar cădea să plătim acest impozit, fiindcă rabinii sau învățătorii Legii sunt scutiți de darea la templu, dar, deoarece te-ai grăbit să spui că îl vom plăti, du-te și aruncă undița și, în primul pește pe care îl vei prinde, vei găsi un statir. Cu acesta, plătește impozitul pentru tine și pentru Mine. Impozitul era de două drahme de persoană. Statirul era o monedă mai mare, de patru drahme, deci numai bine pentru două persoane.

Și a făcut Petru așa, și a prins un pește, și într-însul a găsit un statir și a plătit (cf. Matei 17, 27). Cât se va fi minunat cel cu darea, lăsăm la imaginația fiecăruia, dar e sigur că va fi povestit multora întâmplarea, Așa a ajuns și la noi. Apoi, discuția a continuat cu Petru, care era nelămurit în privința iertării. Auzea mereu pe Iisus vorbind de iertare și n-a mai putut răbda să nu-L întrebe, mai ales că în Legea lui Moise opera legea talionului – „ochi pentru ochi și dinte pentru dinte” –, iar iertarea era reglementată la o scară mai largă, socială, în anii sabatici. Și-apoi, de iertat ierta Dumnezeu când era cazul, dar între oameni era altfel. Acum, Iisus venea și în această privință cu o noutate. L-a întrebat Petru: „Doamne, de câte ori îmi va greși fratele meu și îl voi ierta? Doară până de șapte ori?”.

Era mult și de șapte ori, dacă stăm să ne gândim, în comparație cu de câte ori suntem noi capabili să iertăm! Dar Mântuitorul i-a dat un răspuns care l-a amețit pur și simplu. Petru sperase să fie mai puțin de șapte ori. Ceea ce i-a spus Mântuitorul a rămas vorba cunoscută azi chiar și de cei care nu mai știu cine a spus-o, zicând: „Nu-ți zic să ierți până de șapte ori, ci până de șaptezeci de ori câte șapte” (Matei 18, 21-22), adică la infinit. Să ierți mereu. Să ierți întotdeauna. Șapte repetat în felul

acesta însemna în vorbirea iudaică „fără limită”, „fără număr”, că doar nu exista nici o justificare să ierți doar de 490 de ori, cât fac 70x7. Și cine stătea să le numere până la o asemenea cifră? Și cine ar fi putut greși până la un asemenea număr?

De ce să iertăm? Pentru că și Dumnezeu ne iartă tot așa. La infinit. Pentru câte n-ar trebui să ne pedepsească, dar ne iartă! Numai că această iertare a lui Dumnezeu, și chiar și a noastră, presupune o condiție. Cel iertat să ierte și el. Sau: cel ce vrea să fie iertat, să facă dovada că a iertat și el: „Și ne iartă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri”. În cazul acesta, se schimbă puțin socoteala. Ca să-și facă ideea mai bine înțe-

om, când ești în stare să procedezi în felul acesta? Parabola ne pune, prin urmare, în fața unei situații în care se păcătuiește împotriva celui mai elementar simț al omeniei. Dar a fi împotriva omeniei coincide cu a fi împotriva lui Dumnezeu.

Tâlcuirea acestei parabole este: stăpânul este Dumnezeu, iar datornici suntem noi, oamenii. Stăpânul, Dumnezeu, este Cel care iartă, Cel care este în stare să ierte o datorie oricât de mare, dar și noi trebuie să-L imităm. A fi iertați și a nu ierta la rândul nostru înseamnă revoltă împotriva lui Dumnezeu sau, în cel mai îngăduitor caz, o neînțelegere totală a lui Dumnezeu, care este iertător. Înseamnă o ieșire din ordinea Lui de gândire și de simțire. Și atunci, tratamentul aplicat de noi altuia se întoarce împotriva noastră. Dreptatea operează aici matematic, mecanic. Dar să fim înțeleși: nu Dumnezeu o aplică matematic, mecanic. Noi înșine o aplicăm: „Cu ce judecați judecați, cu aceea veți fi judecați” (Matei 7, 22). Și: „Eu voi judeca după cuvintele tale” (Luca 19, 22). Nouă înșine ne este dată judecata: „Pentru ce nu judecați și după voi înșivă ce este drept?” (Luca 12, 57). Am Judecat toți acum, împreună, cazul celor doi datornici și am dat un verdict bun și drept. Judecata noastră ne-a orientat. Și atunci, dacă și noi cădem în greșeala datornicului iertat, nu înseamnă că ne-am judecat noi înșine la neiertare?

Învățătura acestei parabole este foarte

simplă acum, și accesibilă tuturor, chiar și fără a mai fi explicată. Nu putem să nu fim de acord cu sfârșitul parabolei și cu concluzia firească pe care o trage Mântuitorul Însuși: „Așa va face și Tatăl Meu cel ceresc cu voi, dacă fiecare din voi nu va ierta fratelui său din inimă greșelile lui” (Matei 18, 35). Amin.

Pr. Marius-Olivian Tănăsie

(predică la Duminica a XI-a după Rusalii, Sf. Ev.

Matei 18, 23-35, 20 august)

Sursă foto: Sf. Evanghelie



leasă, Iisus a spus parabola pe care am ascultat-o astăzi și care precizează că iertarea deschide ușile Împărăției cerurilor, căci Tatăl e Cel care iartă întâi, iar noi trebuie să-L imităm.

Nu se poate reacționa la o astfel de parabolă decât cu revoltă și cu indignare. Pentru că este vorba de o neomenie. Noi, românii, avem o vorbă când asistăm la astfel de situații, când le întâlnim noi înșine sau când ni se povestesc despre cineva. Îl coborâm pe respectivul pur și simplu din treapta sa de om la treapta mai de jos și spunem: „Acesta nu e Om!” Cum poți fi

File de Sinaxar

Sfântul Gherasim din Kefalonia – Grabnic ajutor (16 August / 20 Octombrie)

„Pe ocrotitorul ortodocșilor și îngerul în trup, pe purtătorul de Dumnezeu de minuni făcător, cel de curând arătat, pe Sfântul Gherasim să îl laudăm, credincioșilor, căci s-a învrednicit a lua harul cel de-a pururea curgător al tămăduirilor. Pentru aceasta, pe bolnavi îi întărește, pe cei stăpâniți de duhuri îi vindecă și spre toți cei ce îl cinstesc revarsă tămăduiri”. (Tropar)

Sfântul Gherasim din Kefalonia (1506-1579), este cunoscut, datorită minunilor pe care le-a săvârșit, căci, prin aspre nevoițe, post îndelungat și rugăciuni nesfârșite, Sfântul a dobândit prin harul ceresc darul vindecării de boli și al alungării duhurilor necurate, ajungând în timpul acestei vieți pământești pe treptele celor mai înalte virtuți.

S-a născut în satul Trikkala din peninsula Peloponez la începutul secolului al XVI-lea. Provenea din nobila și cunoscuta familie Notara, părinții săi numindu-se Dimitrie și Kali, iar bunicul său, Luca Notara a fost prim ministru al Imperiului Bizantin. Deși ar fi putut duce evi-dent o viață fără griji materiale datorită descendenței sale nobile,

Sfântul Gherasim a refuzat un astfel de trai al plăcerilor trecătoare, urmând calea nevoiței întru Hristos.

În primii ani ai maturității s-a călugărit pe insula Zakynthos, după care a plecat la Muntele Athos unde a devenit schimonah, studiind împreună cu pustnicii de pe Sfântul Munte și trăind ca pustnic într-o peșteră din zona pustie Kapsala. Primind binecuvântarea starețului, a simțit chemarea locurilor sfinte, plecând astfel la Ierusalim ca pelerin, unde a trăit timp de 12 ani, închinându-se la Mormântul Mântuitorului. Aici, a fost hirotonit preot de către Patriarhul Gherman al Ierusalimului.

Sfântul Gherasim a vizitat locurile sfinte din Egipt (Muntele Sinai, Alexandria) și Siria (Antiohia, Damasc). Atunci când simțea nevoia, Sfântul se retrăgea în pustiu la Iordanul, singur, în liniște, unde postea zile în șir. Binecuvântat de patriarh pentru o viață solitară, Sfântul Gherasim s-a retras în singurătatea din Zakynthos, unde va trăi o perioadă de cinci ani în post aspru, hrănindu-se numai cu ierburi.

Revine pe meleagurile natale din Kefalonia unde, în zona muntoasă de lângă Valsamata, restaurează o veche biserică închinată „Adormirii Maicii Domnului” și înființează o mănăstire de maici pe care a numit-o „Noul Ierusalim”. Prin purtarea sa de grijă și a maicilor mănăstirii, locașul sfânt devine un important centru de binefacere, fiind un loc de salvare al celor nevoiași, Sfântul Gherasim din Kefalonia dobândind aici renumele de vindecător de boli și izgonitor de duhuri necurate.

Fiind în vârstă de 71 de ani, prin harul Duhului Sfânt, Sfântul Gherasim din Kefalonia și-a prevăzut sfârșitul și simțindu-l aproape, le-a binecuvântat pe maici și a trecut la cele veșnice în data de 15 august 1579 de marele hram al Adormirii Maicii Domnului.

Din evlavie pentru marele praznic al Adormirii Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, s-a rânduit ca Sfântul să fie prăznuit în data de 16 august și pe data de 20 octombrie, ziua în care au fost descoperite sfintelor sale moaște.



Rugăciune către Sfântul Gherasim Kefalonitul¹

Sfinte Gherasim, robule al lui Hristos, cel ce ai strălucit înaintea oamenilor ca lumină în întuneric, care ai călăuzit poporul spre cunoașterea adevăratului Dumnezeu, primește de la noi această puțină rugăciune. Vezi, Sfinte, durerile noastre. Vezi necazurile care ne apasă. Vezi

mulțimea ispitelor care ne învăluiesc neîncetat. Roagă-te lui Dumnezeu pentru noi, așa cum te-ai rugat pentru mulțimea credincioșilor care mărturisesc minunile tale. Mare dar ne-a făcut nouă Domnul prin neputreziciunea sfintelor tale moaște. Că ne-am întărit în credință auzind că bolnavii care s-au atins de racla ta au fost vindecați și că i-ai alungat pe diavoli de la cei îndrăciți.

O, Sfinte Gherasim, precum ai scăpat insula Kefaloniei de jugul agarenilor și de multe necazuri, tot așa ajută-ne și pe noi. Am căutat ușurare prin puterile noastre, dar nu am aflat. Am căutat ajutor de la oameni, dar am rămas nemângâiați. La tine venim, Sfinte, nădăduind că nu ne vei rușina. Ci ne vei da cele de trebuință, arătându-ne care este calea pe care trebuie să mergem. Știm că dacă în viață alegem după voia noastră cea rea, rămânem lipsiți de ajutorul dumnezeiesc. Roagă-te pentru noi, Sfinte, să cunoaștem și să facem voia lui Dumnezeu, ca să ajungem în raiul cel preadulce, în care tu Îl lauzi pe Dumnezeu cu toți sfinții și cu toate puterile cerești, în vecii vecilor. Amin.

Pr. Daniel Budeanu
Sursă foto: doxologia.ro

¹<https://doxologia.ro/acatistul-sfantului-cuvios-gherasim-kefalonitul>

Tânărul bogat

„Atunci Iisus i-a spus: Dacă vrei să fii desăvârșit, du-te și vinde-ți averea ta, dă-o săracilor, și vei avea comoară în cer; apoi vino și-Mi urmează Mie (Matei 19, 21).”

Evangelia Duminicii a XII-a după Rusalii prezintă întâlnirea dintre un tânăr bogat și Mântuitorul Iisus Hristos, evidențiind o mulțime de învățături duhovnicești pentru viața noastră creștină. Tânărul bogat din Evangelia după Sfântul Evangelist Matei reprezintă pe omul care, deși are o situație materială bună, deși este corect din punct de vedere moral și religios, caută totuși ceva mai mult decât poate să-i ofere avuția materială. Acest om, care le are pe toate, îl caută pe Dumnezeu, pentru că de la Dumnezeu vin toate și la El trebuie să se întoarcă și să își găsească împlinirea.

Constatăm din Evangelia de astăzi că Mântuitorul Iisus Hristos mai întâi i-a spus acestui tânăr că nu dorește să fie numit bun, pentru că numai Dumnezeu este bun. Prin aceasta, Mântuitorul ne arată mai întâi smerenia Sa, și anume că nu așteaptă să fie lăudat sau să fie măgulit, ci toată lauda care I se aduce Lui, El o întoarce spre Dumnezeu. Pe de altă parte, în comportamentul tânărului care-l numește pe Iisus „Bunule Învățător” (Matei 19, 16) se poate citi nu numai un respect deosebit sau un comportament cuviincios, ci și convingerea sa că Iisus învață nu doar prin înțelepciune, ci și prin bunătate. De-

sigur, el a auzit despre Iisus că a ajutat pe mulți oameni să-și schimbe viața, să se ridice din boală și din păcate.

De aceea, probabil nu l-a zis lui Iisus „Înțeleptule Învățător”, ci „Bunule Învățător”. Când aude Mântuitorul Iisus Hristos ce preocupare are acest tânăr, și anume „Ce bine să fac ca să am viața veșnică?” (Matei 19, 16) sau în Evangelia după Marcu „Ce să fac ca să moștenesc viața veșnică” (Marcu 10, 17), Hristos Domnul îi răspunde: „De vrei să intri în viață, păzește poruncile” (cf. Matei 19, 17). Atunci tânărul a întrebat: „Care?” Iar Mântuitorul Iisus Hristos răspunde citând poruncile principale din Vechiul Testament, și anume: „Să nu ucizi, să nu faci desfrânare, să nu furi, să nu mărturisești strâmb; Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta și să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți” (Matei 19, 18-19). Această din urmă poruncă a adăugat-o Mântuitorul Iisus Hristos la poruncile cunoscute. Atunci tânărul l-a răspuns: „Toate acestea le-am păzit din copilăria mea” (Matei 19, 20), se spune în Evangelia după Matei, iar în cea după Marcu: „Acestea toate le-am păzit din tinerețile mele” (Marcu 10, 20).

Vedem că Mântuitorul nostru Iisus Hristos îi răspunde la frământarea Lui și îi spune că trebuie să păzească poruncile. Însă, la aceste porunci Domnul mai adaugă una: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți”. Tânărul îi răspunde că acestea le-a păzit din copilărie sau din tinerețe. Mântuitorul îi spune că, pentru a fi desăvârșit, el trebuie să își vândă averea, să o dea săracilor și, nu în ultimul rând, să urmeze lui Iisus.

Auzind că el a păzit încă din copilărie toate aceste porunci, Mântuitorul îi spune: „Dacă voiești să fii desăvârșit, du-te, vinde averea ta, dă-o săracilor și vei avea comoară în cer; după aceea, vino și urmează-Mi” (Matei 19, 21). La auzul acestui sfat pe care l-a dat Mântuitorul unui tânăr bogat care împlinise în viața lui poruncile din Vechiul Testament, tânărul „a plecat întristat, căci avea multe averi” (cf. Matei 18, 22), spune Evanghelia. El n-a mai întrebat nimic, n-a mai răspuns nimic, nu s-a explicat, ci a plecat. A plecat întristat. Iar Mântuitorul Iisus Hristos îi respectă tăcerea și întristarea lui. Nu-l consolează și nu schimbă sfatul dat lui, pentru că Iisus i-a dat sfatul cel bun, chiar dacă tânărul bogat nu-l putea împlini imediat, ci după o luptă interioară cu el însuși.

Din cele enumerate mai sus, vedem că tânărul bogat avea o viață moral-religioasă activă, era preocupat de ce este necesar să facă pentru a avea viața veșnică. Fără Dumnezeu, orice lucru material trecător nu are valoare. Dumnezeu și Lucrarea Sa le dă valoare, le evidențiază. De aceea, întotdeauna să mulțumim lui Dumnezeu pentru tot ceea ce ne dă sau poate nu ne dă. După plecarea

privirea Sa direct în fața ucenicilor, El a voit să fixeze și mai mult în su-fletele lor adevărul învățaturii pe care îl rostește prin următoarele cuvinte: „La oameni aceasta e cu neputință, la Dumnezeu însă toate sunt cu putință” (Matei 19, 26). Când i-a privit pe ucenici în față, Mântuitorul Iisus Hristos a privit și în viitorul acestui tânăr care a primit invitația de a deveni și el ucenic al lui Hristos, pentru că i-a zis: „Vinde averea ta... și vino și urmează-Mi” (Matei 19, 21), adică vino și te fă ucenic al Meu. La auzul acestui lucru, el nu mai întreabă nimic ci pleacă întristat deoarece avea multe averi. Mântuitorul îi respectă alegerea făcută dar nu schimbă sfatul dat lui, chiar dacă acest sfat nu poate fi împlinit imediat, ci după o luptă interioară cu el însuși.

Evanghelia se termină cu o constatare a dificultății intrării celor bogați în Împărăția cerurilor, dar și cu speranța dată de Mântuitorul Iisus Hristos, și anume că adesea ceea ce este cu neputință pentru oameni devine posibilă când ei primesc ajutorul lui Dumnezeu. Ceea ce nu poate face omul prin propriile sale forțe, sau prin propriile sale puteri sufletești, el poate totuși realiza cu

ajutorul lui Dumnezeu, cu harul lui Dumnezeu. De aceea, Sfinții Părinți ai Bisericii au văzut în cuvintele Mântuitorului cuvinte de speranță, dar și de cunoaștere a viitorului tânărului bogat care a plecat întristat. În acest sens, potrivit Tradiției, după o luptă mare cu el însuși, timp de un an, acest tânăr bogat s-a hotărât, în sfârșit, să îplinească sfatul lui Iisus. A vândut averea sa, a împărțit banii săracilor și L-a urmat pe Hristos.

În primul rând învățăm de la acest tânăr bogat, evlavios și moral că totuși omul, chiar dacă are o situație materială asigurată în lumea aceasta, bunurile materia-



acestui tânăr bogat, evlavios și moral, dar totuși neputincios în a împlini sfatul pe care l-a primit, Iisus S-a întors către ucenici și le-a zis: „Adevărat zic vouă, că un bogat cu greu va intra în Împărăția cerurilor. Și iarăși zic vouă, că mai lesne este să treacă o cămilă prin urechile acului, decât să intre un bogat în Împărăția lui Dumnezeu” (Matei 19, 23-24). Prin că-milă poate fi înțeles animalul respectiv sau, prin asemănarea termenilor în limba greacă, poate fi înțeleasă o funie: „Mai ușor trece funia prin urechile acului decât să intre bogatul în Împărăția cerurilor”.

Unii tâlcuitori mai spun că exista în Ierusalim o poartă îngustă numită „Urechile Acului”, iar când o cămilă trecea prin această poartă, ea trebuia să îngenuncheze, adică să se aplece mult, întrucât poarta era strâmtă și joasă. Dar, indiferent de interpretarea dată cuvântului cămi-lă, Iisus vorbește de o dificultate a bogaților, nu de o imposibilitate totală de a intra în Împărăția cerurilor. Mirați sau uimiți de aceste cuvinte ale lui Iisus, ucenicii Săi L-au întrebat, zicând: „Cine poate să se mântuiască?” (Matei 19, 25). Iar El i-a privit în față. Amănuntul acesta pe care îl evidențiază Evanghelia, și anume că Iisus nu doar le-a vorbit, ci i-a privit în față, este foarte important. Prin

le limitate și trecătoare nu pot niciodată să-i dea sentimentul împlinirii, al desăvârșirii și nici arvuna vieții veșnice, pentru că sufletul omului, creat după chipul lui Dumnezeu Cel veșnic și nesfârșit, este în căutare permanentă a lui Dumnezeu Cel veșnic și nesfârșit, Cel netrecător și nelimitat. E atât de mare sufletul omului, încât nimic din lumea aceasta materială nu-l poate mulțumi pe deplin, nimic din ceea ce este trecător pe pământ nu poate răspunde dorinței lui de viață veșnică. Nimic din ceea ce este limitat nu poate corespunde dorinței lui de iubire nelimitată. Numai Dumnezeu Cel veșnic și nesfârșit în iubirea Sa poate umple sufletul omului cu viață și iubire veșnică. Aceasta este adâncimea căutării existențiale din întrebarea tânărului evlavios și bogat: „Ce bine să fac ca să moștenesc viața veșnică?” Întrebarea lui era cea mai frumoasă întrebare, nu numai pentru un tânăr, ci pentru orice om.

Sfântul Ioan Gură de Aur confirmă această frumusețe unică a întrebării tânărului: „Ce bine să fac ca să moștenesc viața veșnică?” când zice: „Ce folos avem de viața aceasta trecătoare, dacă în timpul ei nu căutăm viața veșnică netrecătoare?” O mulțime de tineri astăzi sunt preocupați cum să-și facă o carieră, cum să-și constru-

iască sau să-și cumpere o casă, cum să-și întemeieze o familie trainică, cum să-și asigure o situație materială bună pentru un trai decent. Puțini însă sunt tinerii care își pun întrebarea: „Ce să fac ca să moștenesc viața veșnică?” Aceștia puțini sunt tinerii credincioși care știu că mai întâi trebuie să caute Împărăția lui Dumnezeu, iar celelalte se vor adăuga ca binecuvântare de la Dumnezeu în viața lor. De aceea, în Evanghelia după Sfântul Evanghelist Marcu, în capitolul X, după ce tânărul bogat l-a spus lui Iisus: „Toate aceste porunci le-am păzit din tinerețile mele” (Marcu 10, 20), „Iisus l-a privit cu dragoste” (cf. Marcu 10, 21). A privit cu drag căutarea lui sinceră, adică dorința lui de-a dobândi viața veșnică.

Din Evanghelia de astăzi, mai învățăm un alt adevăr fundamental: că nu este suficient să fii evlavios și credincios, nu e suficient să fii corect în comportamentul tău moral față de oameni, nu e suficient să nu ucizi, să nu desfrânezi, să nu furi, să nu minți sau să nu înșeli, să nu mărturisești strâmb. Nu este suficient să te abții de la rău, ci trebuie să faci și mult bine ca să fii desăvârșit. Iar cel mai mare bine pe care-l putea săvârși acest tânăr bogat față de aproapele său era ajutorarea săracilor, milostenia față de ei. Tânărul bogat era un om moral și evlavios, dar zgârcit. Bogatul evlavios și corect din punct de vedere moral era totuși în adâncul inimii un om zgârcit, prea mult înrobit de avuție și prea puțin darnic. Iar Mântuitorul Iisus Hristos vrea să îi spună tânărului bogat că va fi desăvârșit numai când va fi și milostiv sau darnic. Din Evangheliile se constată dificultatea omului de a se dezlipi de avuțiile sale limitate și trecătoare, pentru a dobândi daruri cerești netrecătoare, de a renunța la ceva material și trecător, pentru a se uni cu Cineva netrecător, cu Dumnezeu În-suși. Deci, Hristos Domnul ne arată că nu ne putem mântui numai prin evlavie dacă nu suntem și milostivi, mai ales dacă avem multe bunuri materiale.

Când nu posedăm bunuri materiale sau bani, milostenia noastră se poate arăta prin cuvântul bun, prin fapta bună, prin sfătuirea bună și mai ales prin rugăciunea pentru altul. Însă, când avem bogății materiale, milostenia se

arată mai ales ajutându-i pe cei săraci. De aceea, Biserica nu a dezvoltat în istorie numai Liturgia, ci și Filantropia, adică ajutorarea celor nevoiași atât duhovnicește, cât și material. Tânărul bogat primește de la Iisus sfatul de a renunța la ceea ce are în jurul lui pentru a dobândi comoară în inima lui și în ceruri. De fapt, toate lucrurile materiale se adună în jurul nostru, dar fapta bună se imprimă în sufletul nostru ca o lumină pe care o purtăm cu noi în veșnicie. De aceea, Iisus îi cere tânărului bogat să renunțe la ceva și să urmeze pe Cineva. „Urmează-Mi Mie” înseamnă intră în legătură de iubire veșnică cu Dumnezeu Care arată oamenilor iubirea și bunătatea Sa în Hristos Cel Bun și Milostiv. Vedem aici prefigurarea tainei Bisericii. „Urmează-Mi Mie” înseamnă fă-te ucenic al Meu, intră în comuniune cu Mine și în comunitatea celor care Mă urmează. Mântuitorul îl îndeamnă pe tânăr, de fapt, să devină creștin, împreună cu ucenicii Săi Apostoli. Ca să fii desăvârșit, trebuie să fii următor lui Hristos, să fii în legătură vie cu Persoana Lui și să fii milostiv ca El, pentru că El este bogăția cea veșnică, nelimitată și netrecătoare. „Aceasta este viața veșnică: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Iisus Hristos, pe Care L-ai trimis” (Ioan 17, 3).

Din Evanghelia de astăzi vedem și faptul că nu este ușoară dobândirea desăvârșirii, că schimbarea în bine înseamnă o luptă cu noi înșine, adesea cu multă întristare. Uneori ne întristăm când Hristos prin Evangheliile ne cheamă să ne schimbăm viața în bine, să dărâmăm idolii lăcomiei și mândriei ascunși în inima noastră și să lăsăm în locul lor să vină lumina și iubirea lui Hristos Cel milostiv. Dar toate sunt cu puțință celui care caută sincer viața veșnică și cere ajutorul sau harul lui Hristos. Să ne rugăm lui Dumnezeu să ne ajute ca prin harul Său să devenim tot mai milostivi, spre slava Preasfintei Treimi și spre a noastră mântuire. Amin!

Pr. Alin-Constantin Nicola

(predică la Duminica a XII-a după Rusalii, Sf. Ev. Matei 19, 16-26, 27 august)

Sursă foto: Sf. Evangheliile

Tăierea capului Sf. Ioan Botezătorul

În curând, se termină anul bisericesc. Azi, avem o ultimă sărbătoare cu cruce roșie din această lună. Sărbătorim prin post. De ce? Fiindcă e vorba despre tăierea capului unui mare sfânt. Vedem ce sensuri poate avea creștinismul? Cum să sărbătorești moartea? Ce sărbătoare e aceea care e legată de o crimă? Dumnezeu nu gândește omenește. Suntem obișnuiți să ne sărbătorim ziua de naștere. Însă, sfinții sărbătorească o altă zi. Ei sunt sărbătoriți în ziua morții lor. Sună ciudat. Adevărul e că e vorba tot despre o zi de naștere. Sfinții se nasc în ceruri în ziua trecerii lor la cele veșnice. Nașterea o sărbătorim doar la cele mai importante personaje biblice. E vorba despre Mântuitorul nostru Iisus Hristos, Maica Domnului și Sfântul Ioan Botezătorul. Însă, azi nu sărbătorim cum o face lumea. Azi, postim. Nu petrecem lumește. Ne rugăm la biserică. De fapt, evenimentul de azi s-a petrecut din cauza nepostirii. Irod a ales plăcerea lumească. Și astfel a comis o crimă. Cum? Ei își sărbătoreau ziua de naștere. A făcut-o într-un mod păgânesc. Acest mod e întâlnit și azi la noi creștinii, din păcate.

Irod a petrecut cu prea mult consum de alcool. Nu zice nimeni că e păcat să bei. Un pahar cu măsură nu face rău nimănui. Dar,

una e a bea și alta e a-ți turna alcool pe gât. Sunt oameni care beau și apoi se urcă băuți la volan. Și apoi, ajung să facă accidente. Din nefericire,ucid și oameni. Sau chiar ei pier în aceste accidente. Nu le e frică de moarte. Ce să mai aibă teama de amendă? Se mai gândesc ei că pot ajunge la închisoare? Alții devin violenți. Și rezultatul e același ca în cazul accidentelor. Beția ajunge să ucidă oameni nevinovați. Sau unii de la prea mult alcool consumat, se sinucid. Există țări de o altă religie în care alcoolul e interzis. Însă, la noi, s-a ajuns ca oamenii să consume droguri. Deși, acest lucru e ilegal. Teoretic, alcoolul e interzis minorilor. Practic, aceștia ajung să-l consume. E drept că anturajul e de vină. Doar că uneori chiar părinții sunt cei care îi îndeamnă să bea. Sau ce ar putea face un copil care își vede părintele consumând în exces alcool? Ce simte un copil care vede certuri în familie? De multe ori, alcoolul consumat în exces e de vină. Sunt oameni care spun că n-au cu ce să-și hrănească proprii lor copii. Dar, pentru alcool au bani. Sunt părinți care fac copii doar ca să-și cumpere din alocație băutură. Oamenii au ajuns chiar să facă întrecere în consumul de alcool.

Trebuie să știm că Irod, amestec fiind de alcool, a devenit foarte atras de cea care dansa la ziua sa de naștere. E vorba de fata

cele care îi devenise ilegal și imoral soție. Ei i-a promis că îi va da orice până la jumătate din împărăție. Însă, ea nu i-a cerut avere sau putere. Aceasta voia capul Sfântului Ioan Botezătorului. Irod n-a mai avut ce să facă. Toată lumea auzise ce promisesese. Astfel, Irod comisese o nouă fărâdelege. Dacă faptul că o luase de soție pe cea care fusese soția fratelui său fusese o faptă făcută în mod conștient, acum fapta aceasta era cauzată de aburii alcoolului. Astfel, pentru Irod, fata soției sale nelegitime devenise foarte atractivă. Trebuie să recunoaștem că bărbații, mai ales, în zilele noastre, în mare parte, suferă de două mari patimi. Beția și desfrânarea au pus stăpânire pe bărbați. Din cauza aceasta, aceștia ajung să-și bată chiar soțiile. Iar, pentru ei, soția devine neinteresantă. Și recur-

ge la alte domnișoare. Astfel, copiii sunt neglijanți. Și după ce se trezesc că ajung fără bani, cer ajutorul soției. Bani se fac foarte greu. Doar că se duc foarte rapid. În sine, o sticlă de băutură n-are un preț prea mare. Dar o cantitate foarte mare de alcool consumată în fiecare zi duce la o sumă foarte mare. Dacă înmulțim suma cu ani de zile, unde ajungem? Și apoi, ne plângem că alții au o mașină mai scumpă sau au o casă mai mare ca a noastră. E vina lor că au fost cumpătați? Nu zice nimeni să nu dai banii și o mică bucurie a vieții din când în când.

Situația de azi se poate întâmpla oricând. Sunt tineri care moștenesc o mare avere de la părinți. Și ajung ca fiul risipitor să-și cheltuiască averea într-un mod inutil. Cine nu muncește, nu pune preț pe bani. Dar când nu-i mai are, regretă. Prima oară, cheltuim pe ce e urgent. E normal să cheltuim pe mâncare, transport și facturi. Dar ce facem cu banii rămași? E normal să fim cumpătați. Decât să fim darnici cu pofta beției, mai bine suntem milostivi cu aproapele nostru. Când e vorba de o sticlă de alcool nu ni se pare scumpă. Dar când e vorba să-i dăm o pâine unui om sărac ni se pare o risipă. Adevărul e total invers, însă.

Sunt mulți care purtăm numele Sfântului Ioan Botezătorul. Dar faptele noastre se aseamănă cu cele ale lui Irod. Suntem precum omul născut în oraș care nu se comportă frumos. Suntem ca ei. Cel de la oraș râde de cel născut la țară. Deși, de multe ori, com-

portamentul diferă exact invers. Cel educat e cel de la sat. Cel needucat e cel din mediul urban. Îi arătăm cu degetul pe cei de altă credință. Dar faptele noastre sunt diametral opuse. Din punct de vedere statistic, suntem creștini. În ceea ce privește faptele nu suntem. De multe ori, oamenii de altă credință au fapte mai bune ca ale noastre. În pandemie, ne era frică să nu luăm vreo boală că ne împărtășim. Câți oameni vin să se grijească? Și câți oameni preferă să se îmbete? Din păcate, în prima categorie sunt foarte puține persoane. În ultima, sunt foarte multe. Chiar și medicii spun că nu e bine să consumăm alcool. Un alt viciu e cel al fumatului.

Suntem campioni la patimi. Și apoi, când ne îmbolnăvim, dăm vina pe Dumnezeu. De vină suntem noi. Sănătatea e precum un pa-

har. Îl speli când trebuie e curat. Ai grijă de el să nu cadă, nu se va sparge. Doar că noi ne neglijăm sănătatea. Zicem că nouă n-are cum să ni se în-tâmple. Sau zicem că o să ne lăsăm de o anumită patimă. Doar că obișnuința rea greu mai poate să fie eliminată. Acum, există și vicii moderne. Cel mai cunoscut e internetul. În sine, el nu e rău. Prin el, putem asculta o anumită predică, să listăm un acatist sau să vedem o slujbă atunci când nu putem pleca de acasă din motive binecuvântate. Dar, tinerii au ajuns dependenți de telefon. Merg cu ochii în el chiar și pe drum când trec strada.

Copiii uită să-și mai sune părinții bătrâni. Dar, în schimb, sunt în stare să stea ore în șir aiurea pe diverse rețele de socializare. Copiii ajung să învețe tot felul de lucruri rele de pe internet. Părinții ar trebui să fie mai atenți. Acest obicei e foarte periculos. Dacă pentru tutun sau alcool, ai nevoie de mulți bani, în schimb, pentru viciul telefonului, nu dai nimic valoros ca bani. Doar că timpul pierdut nu mai poate să mai fie recuperat. Să prevenim decât să tratăm. Să fim următorii ai Sfântului Ioan Botezătorul. Să nu ținem cont de gura lumii. E greu, dar nu im-posibil. Dacă ne rugăm lui Dumnezeu, El ne ajută de îndată. Amin.

Prof. Ionuț-Cătălin Popescu

(reflecție la 29 august, Sf. Ev. Marcu 6, 14-30)

Sursă foto: Sf. Evanghelie



Traduceri

Sunt extraterestrii reali? (II)

Unde este toată lumea?

Până acum, nimeni nu a descoperit viață pe alte planete și nici nu a detectat semnale radio de la extraterestri inteligenți. Aceasta este cu siguranță la ceea ce s-ar aștepta un creaționist biblic. Astronomii seculari continuă să caute viață pe alte lumi, dar au găsit doar roci și materie neînsuflită. Căutările lor radio sunt întâmpinate cu tăcere. Lumea reală este lumea biblică – un univers conceput de Dumnezeu cu pământul în punctul focal spiritual, nu un uni-

vers evolutiv plin de viață.

Când vine vorba de viața extraterestră, știința este diametral opusă mentalității evolutive. Momentan, nu avem dovezi ale formelor de viață extraterestre. Această problemă nu este pierdută de oamenii de știință seculari. S-a spus că fizicianul Enrico Fermi a discutat odată despre subiectul vieții extraterestre când a pus întrebarea profundă: „Unde sunt toți?” Deoarece există foarte posibil mai multe miliarde de planete în galaxia noastră și din moment ce, din punct de vedere secular, toate acestea sunt accidente, este aproape inevitabil ca unele din-

tre acestea să aibă condițiile potrivite pentru ca viața să evolueze. Și dacă unele dintre aceste lumi sunt cu miliarde de ani mai vechi decât ale noastre, atunci cel puțin unele dintre ele ar fi permis evoluția unei vieți inteligente, în urmă cu mulți ani. Prin urmare, universul ar trebui să aibă nenumărate civilizații superioare din punct de vedere tehnologic nouă, dintre care oricare ar fi putut coloniza galaxia noastră cu epoci în urmă. Cu toate acestea, nu găsim nicio dovadă a acestor civilizații. Unde este toată lumea? Această problemă a devenit cunoscută sub numele de „paradoxul Fermi”.

Acest paradox al evoluționismului este o caracteristică a creației. Am văzut că pământul este conceput pentru viață. Cu oceanele sale de apă lichidă, o atmosferă protectoare care conține oxigen liber din belșug și o distanță de soare potrivită pentru viață, pământul a fost cu siguranță conceput de Dumnezeu pentru a fi locuit. Dar celelalte planete ale universului nu au fost. De la norii de acid sulfuric ai lui Venus până la pustiul înghețat al lui Pluto, celelalte lumi ale sistemului nostru solar sunt frumoase și diverse, dar nu sunt concepute pentru viață.

Dar OZN-urile?

Uneori, după ce vorbim pe tema vieții extraterestre, cineva mă întreabă despre OZN-uri. Un OZN (obiect zburător neidentificat) este doar asta – un obiect văzut pe cer care nu este identificat de persoana care îl vede. Oamenii doresc deseori să explic o vedere a unui obiect zburător necunoscut pe care ei sau adesea un prieten au pretins că l-au văzut. (Uneori, concluzia este că, dacă nu pot explica ce văd, se demonstrează cumva că trebuie să fie o navă spațială extraterestră; dar un astfel de raționament este complet eronat¹. Aceste tipuri de întrebări sunt nerezonabile. Un lucru este să ni se ceară să interpretăm dovezile pe care le avem, dar este nerealist să ceri cuiva să interpreteze povești nedocumentate de la mâna a doua sau de la mâna a treia, fără dovezi reale disponibile pentru inspecție.

Nu există nicio îndoială că unii oameni au văzut cu sinceritate lucruri pe cer pe care nu le înțeleg. Acest lucru nu este deloc surprinzător, deoarece există o mulțime de lucruri „acolo sus”, care pot fi înțelese greșit de către oamenii care nu sunt familiarizați cu ele. Acestea includ

planeta Venus, sateliți, stația spațială internațională, nave spațiale, rachete, reflexii ale sateliților de tip „flăcări Iridium”, avioane neomologate, reflexii totale ale luminii din atmosferă, meteoriți, baloane, licurici, aurore boreale, păsări, fulgere globulare, nori lenticulari, halou etc. Cu toate acestea, o persoană care nu este familiarizată cu acestea ar vedea un OZN, deoarece obiectul este „neidentificat”. Modul în care oamenii interpretează ceea ce văd poate fi pus la îndoială.

Amintiți-vă că interpretăm întotdeauna dovezile în lumina viziunii noastre asupra lumii. Prin urmare, este crucial să avem o viziune corectă, biblică asupra lumii. Viziunea greșită a ateismului/naturalismului poate determina pe cineva să tragă concluzii eronate despre ceea ce vede. Dintr-o perspectivă biblică asupra lumii, ne așteptăm să vedem ocazional lucruri care nu sunt ușor de explicat, deoarece mintea noastră este finită. Dar OZN-urile nu sunt nave spațiale extraterestre și, desigur, nu există dovezi concrete care să susțină o astfel de idee.

De ce atâta publicitate?

În anii 1990, serialul de televiziune „Dosarele X” a distrat milioane de fani cu povești despre extraterestri, conspirații guvernamentale și căutarea necruțătoare a adevărului de un agent FBI dedicat. Motto-ul emisiunii, „Adevărul este acolo”, este o expresie binecunoscută pentru fanii SF. Dar de ce există o asemenea publicitate în jurul noțiunii de viață extraterestră? De ce sunt atât de populare programele TV science-fiction? De ce SETI (acronim pentru Search for Extra-Terrestrial Intelligence, Căutare a inteligenței extraterestre, n.tr.) cheltuiește milioane de dolari căutând viață în spațiul cosmic?

Descoperirea vieții extraterestre inteligente ar fi privită cu siguranță ca o justificare a evoluției; este o așteptare dintr-o perspectivă naturalistă asupra lumii. Însă dorința de a întâlni extraterestri, în special cei inteligenți, avansați din punct de vedere tehnologic, pare mult mai profundă decât ca o simplă justificare a predicțiilor evolutive. Care este problema reală? Am auzit o serie de răspunsuri diferite de la astronomii seculari.

În unele cazuri, credința în extraterestri poate proveni dintr-un sentiment de singurătate cosmică: „Dacă există extraterestri, atunci nu

am fi singuri în univers”. În multe cazuri, vine dintr-o dorință academică de a învăța misterele universului; o rasă extraterestră foarte dezvoltată ar putea avea cunoștințe avansate, pe care să ni le transmită. Poate că astfel de cunoștințe nu sunt doar academice; extraterestrii ipotetici pot cunoaște răspunsurile la întrebările fundamentale ale existenței: „De ce sunt aici? Care este înțelesul vieții?” și așa mai departe. O rasă extraterestră avansată ar putea avea cunoștințe medicale care le depășesc cu mult pe ale noastre – cunoștințe care ar putea fi folosite pentru a ne vindeca bolile. Poate că tehnologia lor medicală ar fi atât de avansată, încât dețin chiar secretul vieții și al morții. Cu atât de incredibile cunoștințe medicale, poate că ființele umane nu ar mai fi nevoite să moară – niciodată.

Într-un fel, credința în viața extraterestră a devenit un înlocuitor secular pentru Dumne-

nevoia noastră de comuniune cu El.

Când mă gândesc la majoritatea oamenilor de știință inteligenți, care au studiat creația magnifică a lui Dumnezeu, dar totuși L-au respins și, în schimb, au ales să creadă în extraterestri și în milioane de ani de evoluție, îmi amintesc de Romani 1, 18–25. Înșușirile nevăzute ale lui Dumnezeu – puterea Sa veșnică și dumnezeirea Lui – sunt dezvăluite în mod clar în lumea naturală, astfel încât să nu existe nicio scuză pentru a-L respinge pe Dumnezeu sau a suprima adevărul despre El. Gândirea omului separat de Dumnezeu nu este altceva decât o seamă de speculații zadarnice. Schimbarea adevărului lui Dumnezeu, cum ar fi creația, cu o minciună, cum ar fi evoluția, și întoarcerea către o simplă creatură, cum ar fi ipoteticii extraterestrii, pentru răspunsuri, este izbitor de similar cu ceea ce este consemnat în Romani 1, 25: „Ca unii care au schimbat adevărul lui

Dumnezeu în minciună și s-au închinat și au slujit făpturii, în locul Făcătorului”.

Dar când pornim de la Biblie, dovezile au sens. Universul este în concordanță cu învățătura biblică conform căreia pământul este o creație specială. Frumusețea și dimensiunea magnifică a unui univers, care aparent este lipsit de viață, cu excepția unei lumi mici în care viața abundă, este exact ceea ce ne-am aștepta de la o viziune biblică asupra lumii. Adevărul nu este „acolo afară”; adevărul este acolo – în Biblie! Domnul Iisus este Adevărul (Ioan 14, 6). Deci, când

ne bazăm gândirea pe ceea ce a spus Dumnezeu în Cuvântul Său, descoperim că universul are sens.

Dr. Jason Lisle, answersingenesis.org

Traducere: **Prof. Mihai-Ionuț Coană**

Sursă foto: space.com



zeu. Dumnezeu este Cel Care poate vindeca orice boală. Dumnezeu este Cel întru Care sunt ascunse toate vistieriile înțelepciunii și ale cunoștinței (Coloseni 2,3). Dumnezeu este Cel Care poate răspunde la întrebările fundamentale ale existenței noastre. Numai Dumnezeu deține darul vieții veșnice (Ioan 17, 3). Nu este de mirare că un savant necredincios ar simți un sentiment de singurătate cosmică, respingându-și Creatorul. Dar nu suntem singuri în univers; acolo este Dumnezeu. Dumnezeu ne-a creat pentru comuniunea cu El; astfel, avem o nevoie înnăscută de El și de un scop. Deși ființele umane L-au respins pe Dumnezeu, începând cu Adam și prin păcatele noastre, rămâne

¹ Argumentul este că navele spațiale extraterestre nu ar putea fi explicate printr-un fenomen natural. Prin urmare, se sugerează că a asista la ceva ce nu poate fi explicat în mod natural trebuie să dovedească existența unei nave spațiale extraterestre. Aceasta este o eroare logică numită „afirmarea consecințelor”. Este echivalent cu a spune: „Toate stelele pitice albe sunt albe. Fred este alb; prin urmare, Fred este o stea pitică albă.” (n. a.)